

Arrest

nr. 231 018 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 Nivelles

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van V.B. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Vilez (regio Tirana), Albanië. U bent gehuwd met V.S. (...) (O.V. X) met wie u één minderjarig dochter V.B. (...) heeft. In 1997 doodde u uit zelfverdediging R.D. (...). Na deze feiten was u op de vlucht. In 2001 werd u in eerste aanleg en beroep bij verstek veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf voor moord met opzet en illegaal wapenbezit. Op 5 oktober 2009 werd u gearresteerd. In februari of maart 2019 kwam u vrij. Sinds uw arrestatie in 2009 is uw familie in een bloedwraak (gjakmarrja) verwickeld met de familie van R.D. (...). Na uw vrijlating verbleef uw korte tijd bij uw broer V.L. (...) (O.V. X). Uiteindelijk beslist u om

samen met uw broer L. (...), zijn echtgenote en zoon, V.B. (...) (X) en V.L. (...) (O.V. X) en uw gezin Albanië te verlaten. Op 16 juni 2019 verlieten jullie met zijn allen Albanië om op 18 of 19 juni 2019 hier in België aan te komen. Op 21 juni 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Albanië in het kader van deze bloedwraak gedood te zullen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, twee familiecertificaten, een attest van de strafuitvoeringsinstelling in Durrës, d.d. 4 maart 2019, ondertekend door een psychiater waarin uw psychisch problemen en de hiervoor voorgeschreven behandeling ten tijde van uw detentie worden besproken (o.a. paranoïde schizofrenie en auditieve en visuele hallucinaties); een attest van de voorzitter van het dorp Zallmner over de problemen van uw familie; een bundel attesten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening (Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar - Committee of Nationwide Reconciliation) over uw persoonlijke bloedwraakproblemen en het vonnis van uw veroordeling voor moord in 2001, uitgereikt door de arrondissementsrechtbank van Tirana.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegde attest van een psychiater van de strafuitvoeringsinstelling in Durrës, d.d. 4 maart 2019, blijkt immers dat u lijdt aan ernstige psychische problemen (o.a. paranoïde schizofrenie, niet meewerkend, onlogisch denken met gedachtenstoornissen, en perceptiestoornissen met auditieve en visuele hallucinaties). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u een verkort onderhoud met extra pauzes aangeboden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij een terugkeer naar Albanië in het kader van een bloedwraak vermoord te worden.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat uw verzoek om internationale erkenning ongegrond is.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer, V.L. (...) (O.V. X). In het kader van het door hem ingediend verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot verzoek kennelijk ongegrond genomen die als luidt:

“Er dient immers gewezen te worden op een significant aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees om slachtoffer te worden in een bloedwraak ten stelligste ondermijnen.

Zo vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het door u geponeerde tijdstip waarop deze bloedwraak zou ingesteld zijn door de familie van R.D. (...). U verklaarde namelijk dat pas na de arrestatie van uw broer B. (...) in 2009 zijn familie de bloedwraak instelde en dit via een tussenpersoon aan jullie communiceerde. Door zijn arrestatie – die met de nodige aandacht gepaard ging – was immers duidelijk geworden dat hij de moordenaar van R.D. (...) was. Tot dan hadden zij evenwel genoeg genomen met jullie gegeven woord dat jullie met deze moord niks te maken hadden. Dat jullie dit bovendien voorheen steeds ontkend hadden, vormde overigens een verzwarende omstandigheid om in 2009 deze bloedwraak tegen uw familie in te stellen. Dit alles kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden aangezien uit het door u neergelegde vonnis van uw broer B.V. (...) blijkt dat hij reeds op 2001 in deze zaak door de districtsrechtbank van Tirana werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal wapenbezit. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat hij jarenlang voortvluchtig was voor deze feiten en de Albanese politie verschillende operaties opzette alvorens hem in 2009 met succes voor deze moord te arresteren. Bijgevolg kan gesteld worden dat het reeds geruime tijd overduidelijk was dat hij de moordenaar was. Dat de familie van R.D. (...) derhalve tot zijn arrestatie in 2009 zou geloofd hebben dat uw broer B. (...) niet betrokken was bij deze moord en derhalve tot dan zou gewacht hebben om een bloedwraak in te stellen, houdt dan ook geen steek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een vendetta volgens de regels van de Kanun (van Lekë Dukagjini), welke de regels van de bloedwraak beschrijft, normaal gezien binnen de 24 uur na de gepleegde moord door de tegenpartij wordt verkondigd.

Voorts kunnen er tevens ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw gebrekkige kennis van de identiteit van de wraaknemers. U gaf aan met de familie of clan van R.D. (...) in bloedwraak te liggen, maar slaagde er vervolgens niet in om buiten de naam van Y.D. (...), één van de broers van het slachtoffer R.D. (...), andere leden van deze familie of clan bij naam te benoemen. U voegde er wel nog aan toe dat Y. (...) nog twee andere broers had, maar kende hun namen evenmin (CGVS, p. 9 en 10). Gezien het publieke karakter van de wens tot bloedwraak mag evenwel verwacht worden dat u als betrokken persoon van deze bloedwraak op de hoogte bent van de identiteit van de personen die u in het kader van de beweerde bloedwraak dient te vrezen. In de logica van de bloedwraak is het immers essentieel om te weten van waar het gevaar precies komt. Uw gebrekkige kennis ter zake valt voor het Commissariaat-generaal moeilijk te rijmen met de door u uitgesproken vrees.

Daarnaast kunnen er tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw persoonlijke houding na het instellen van deze bloedwraak. Hoewel volgens de kanun een potentieel doelwit van een bloedwraak opgesloten moet leven en gezien in uw bloedwraak ook daadwerkelijk door leden van de clan D. (...) werd aangegeven dat jullie opgesloten moesten leven want anders door hen zouden gedood worden, bleef u toch buiten komen (CGVS, p. 4,8 en 9). Als tegenmaatregel stelde u sinds 2009 vaak van verblijfplaats te hebben veranderd om zo eventuele wraaknemers te ontlopen (CGVS, p. 3). Zo verbleef u de voorbij jaren in Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan. Daarnaast ging u soms ook naar Vilzë (Shkodër), waar een oom woonachtig is (CGVS, p. 2 en 3). Gezien de nabijheid van de plaatsen Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan, - deze liggen immers op slechts enkele kilometers van elkaar – kan dit maar bezwaarlijk als een geloofwaardige uitleg beschouwd worden als alternatieve maatregel om uw veiligheid te verhogen en niet opgesloten te hebben moeten leven. Bovendien situeren deze verblijfplaatsen zich in onmiddellijke nabijheid van uw officieel adres in Koder Kamez, waar u woonde op het ogenblik van het instellen van de bloedwraak (CGVS, p. 3). Evenzeer gaf u te kennen sinds ongeveer 1998 hetzelfde werk als bewaker van twee scholen in Zallmer te hebben uitgeoefend en pas rond februari-maart 2019 hiermee gestopt te zijn (CGVS, p. 4 en 8). Door te blijven werken op de plaats waar u reeds sinds 1998 werkzaam was, stelde u zich bijkomend in gevaar. Verwacht mag immers worden dat de clan D. (...) effectief op de hoogte was van uw werk(plek). Bovendien stelde u zich te voet en met de wagen van en naar het werk te hebben begeven (CGVS, p. 8). Daarnaast stelde u tevens voor noodzakelijk aankopen, zoals een telefoon, te zijn blijven buitenkomen. U ging soms ook op café maar nooit in uw wijk. Zo gebeurde het dat u op café ging onderweg van en naar uw werk. U liet zich bij deze verplaatsingen wel steeds begeleiden door gewapende neven (CGVS, p. 11). Uw houding, met name dat u ondanks de duidelijke eis om zich in uw eigen woning op te sluiten, het risico nam om voor niet levensnoodzakelijke zaken buiten te komen, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde wraakdreiging.

Verder moet worden vastgesteld dat er tot heden ten aanzien van u of uw clan geen problemen/bedreigingen met/ van de clan D. (...) hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8 en 12). Uw problemen beperkten zich tot het feit dat jullie niet vrijelijk konden buitenkomen. Uw motivatie dat u niets overkwam omdat u steeds begeleid buiten kwamen, u zich altijd met de wagen voortbewoog en u tevens in een huurwoning (en dit op verschillende adressen) verbleef, waardoor uw bewegingen niet zichtbaar waren voor de tegenpartij, overtuigt het Commissariaat-generaal maar matig gezien bovenstaande vaststellingen over uw buitenkomen en uw opeenvolgende verblijfsadressen sinds het instellen van deze bloedwraak.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ook bij uw motieven om uiteindelijk in 2019 Albanië te verlaten, met name dat u uiteindelijk besliste te vertrekken omdat de clan D. (...) na al die jaren bleef weigeren om te verzoenen (gebrek aan ontwikkelingen in deze bloedwraak), de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden (CGVS, p. 8). U legde vooreerst op Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de ondernomen verzoeningspogingen in deze bloedwraak. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na de vrijlating van uw broer B. (...) op 20 februari 2019 de dorpsoudste naar de clan D. (...) te hebben gestuurd om verzoening te vragen. U voegde eraan toe dat ze jullie altijd hadden aangespoord hiermee (met verzoeningspogingen) te wachten tot de vrijlating van uw broer. De familie van R.D. (...) weigerde toen evenwel te verzoenen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat G.M. (...), de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, reeds sinds februari of maart 2010 (of ongeveer 6 maanden na de arrestatie van uw broer B. (...)) op uw uitdrukkelijke vraag in deze bloedwraak begon te bemiddelen en dit samen met zijn medewerker O. (...) (familiennaam onbekend). Zij zouden deze rol nog steeds vervullen en zouden sinds 2010 ook een aantal bemiddelingspogingen ondernomen hebben. Daarnaast stuurde u ook nog B.L. (...) om te bemiddelen. Hij is afkomstig van uw dorp en heeft een dochter die aangetrouwd is met de clan D. (...) (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts na de vrijlating van uw broer B. (...) een eerste verzoeningspoging te hebben ondernomen, ontkende u dit als dusdanig toen gezegd te hebben (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording van

dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Bovendien bleef u op het Commissariaat-generaal uiterst vaag over de verzoeningspogingen die G.M. (...) de voorbije tien jaar zou ondernomen hebben. U gevraagd wat hij juist ondernam, gaf u aan dat G.M. (...) u vertelde dat hij veel had gedaan maar geen resultaat had geboekt. Wat hij juist ondernam is onbekend. U weet dat hij met de clan D. (...) sprak, maar met wie precies wist u evenmin te zeggen. U had het hier vaag over de broer(s) (CGVS, p. 13).

Aansluitend hierbij dient nog te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde documenten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening en het door u neergelegde attest van de voorzitter van het dorp Zallmner niet de minste bewijskracht kan worden toegekend. U gaf aan de documenten van het Comité voor Nationale verzoening persoonlijk te hebben ontvangen van G.M. (...) en dit tien à twaalf dagen voor uw vertrek naar België. Het attest van de voorzitter van het dorp Zallmner werd u tevens persoonlijk overhandigd (CGVS, p. 6). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten van bloedwraak, afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat voornoemde G.M. (...), en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Ter zake dient te worden aangestipt dat uit deze informatie blijkt dat op 2 december 2011 in Albanië een gerechtelijk onderzoek werd geopend tegen G.M. (...) en deze persoon in beschuldiging werd gesteld voor het vervalsen van documenten. Eind oktober 2011 werd immers in een tvprogramma getoond hoe G.M. (...) geld had aanvaard in ruil voor het opstellen van een attest in verband met een fictieve vendetta. Nochtans werd zijn organisatie, het Comité voor Nationale Verzoening, in 2009 door de Albanese overheid aangeduid als enige organisatie gemachtigd om bloedwraakattesten uit te reiken en dit net om fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak tegen te gaan. In een persbericht naar aanleiding van deze zaak stelde de politie dat G.M. (...) ervan verdacht werd valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die onterecht asiel willen verkrijgen in verschillende landen van de Europese Unie. Deze door u neergelegde documenten kunnen dan ook als onbetrouwbaar worden beschouwd, waardoor de bewijswaarde ervan nihil is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf supra). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Wat dit document van de voorzitter van het dorp Zallmner betreft, dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel als bevreemdend kan beschouwd worden dat een lokale vertegenwoordiger een document zou uitreiken waarin deze stelt dat het voor hen (als lokale autoriteit) onmogelijk is het leven en welzijn van deze familie te beschermen, maar vervolgens naliet u steun- en beschermingsmaatregelen aan te reiken. Luidens uw verklaringen heeft u immers nooit enige bescherming of hulp van de autoriteiten (inclusief politie) in deze bloedwraak gekregen (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de mogelijkheid om jullie hulp te verlenen in hoofde van de Albanese autoriteiten voorhanden is (cf. infra).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat de Albanese pers over de door uw broer gepleegde moord en zijn arrestatie in 2009 uitvoerig heeft bericht. Hierin wordt op evenwel op geen enkel ogenblik melding gemaakt van deze bloedwraak waarin u zou verwikkeld zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in een bloedwraak te verkeren.

Indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring te vrezen voor een bloedwraak, quod non in casu, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U gaf weliswaar te kennen rond maart 2010 samen met uw broer I. (...) een klacht te hebben ingediend voor deze bloedwraak bij de politie van Kamez. Deze noteerde toen jullie klacht en gaven te kennen dat ze tegen een bloedwraak weinig konden ondernemen (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in enig bewijs van deze klacht uit 2010 neer te leggen. Daarnaast liet u, luidens uw verklaringen, na de daaropvolgende jaren en dit tot uw vertrek naar België in 2019 - het gaat hier om een periode van niet minder dan negen jaar - zich hiervoor nog ooit tot de politie te richten. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u ervan uitging dat ze u niet zouden

helpen en u daarenboven over geen enkel bewijs beschikt waaruit blijkt dat ze u wilden doden (wat volgens u noodzakelijk is), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 12). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U overigens tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u naliel zich sinds 2010 opnieuw tot de politie te richten, gelet op het feit dat de Albanese autoriteiten de voorbije jaren belangrijke stappen vooruit hebben gezet in de bestrijding van de bloedwraakproblematiek (cf infra), bleef u erbij dat u geen hulp van de politie diende te verwachten zolang u geen bewijzen van deze wraakdreiging kon voorleggen (CGVS, p. 13 en 14). Dat u er overigens wel in slaagde in het kader van uw huidig verzoek in België stavingsdocumenten van uw bloedwraak neer te leggen, waaronder zelfs een document uitgereikt door de voorzitter (burgemeester) van uw dorp, maar in Albanië niet over dergelijke documenten of bewijzen had kunnen beschikken om voor te leggen aan de politie stemt tevens tot nadenken.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval

de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde identiteitsdocumenten en attesten van familiesamenstelling staven louter uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling die hier niet ter discussie staan.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote V.B. (...) (O.V. 8.752.526), uw zoon V.L. (...) (O.V. 8.867.489) en van uw broer en diens echtgenote, V.B. (...) en S. (...) (O.V. 8.867.490) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd.”

Derhalve dient ook uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard te worden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit, familiesamenstelling en veroordeling voor moord worden niet door mij betwist. De door u neergelegde attesten van de voorzitter van het dorp Zallmner en de bundel documenten van het Comité voor Nationale Verzoening werden reeds uitvoerig besproken in het kader van het verzoek van uw broer L.V. (...) (cf. supra). Betreffende de door u geattesteerde psychische problemen en de behandeling die u hiervoor in Albanië kreeg, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u een dergelijke behandeling zou worden ontzegd bij terugkeer naar uw land van herkomst. Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden gericht aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van V.S. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Val (district Mat) in Albanië. Na uw traditioneel huwelijk in 1998 met V.B. (...) (O.V. 8.867.490) ging u gaan wonen in Bregu

i Lumit, Tirana. Op 4 september 2004 werd jullie dochter V.B. (...) geboren. Deze vergezelt jullie heden in België. In 2013 gingen jullie een officieel huwelijk aan in de gevangenis van Fushë Krujë, waar uw echtgenoot toen verbleef. In april 1997 doodde uw echtgenoot tijdens een caféruzie R.D. (...) in de wijk Bathore in Tirana. Dit gebeurde in een periode van algemene onrust in Albanië, waarbij de wapendepots geplunderd werden en de ganse bevolking gewapend was. Jullie waren op dat ogenblik verloofd. Na deze gebeurtenis tot zijn arrestatie in 2009 was uw echtgenoot op de vlucht voor de autoriteiten. Jullie verbleven toen in het dorp Zgjur, waar uw echtgenoot familie had wonen. In 2001 werd uw echtgenoot voor deze moord veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf. In oktober 2009 zette de speciale politie-eenheid RENEa een operatie op om hem te arresteren in jullie woning in Zgur. Tijdens zijn arrestatie probeerde één van de aanwezige politieagenten, E.B. (...), uw echtgenoot te doden. Door uw tussenkomst mislukte dit. Deze poging tot moord was ingegeven door het feit dat E. (...) via moeders kant familie was van R.D. (...). Uiteindelijk gaf uw echtgenoot zich die dag over. Het betrof hier niet de eerste poging van de politie om hem te arresteren. Hiervoor waren er reeds drie of vier pogingen geweest. Van oktober 2009 tot 20 februari 2019 verbleef uw echtgenoot in verschillende gevangenschappen van Albanië om zijn straf uit te zitten. Na zijn arrestatie werden u en uw dochter opgevangen door L.V. (...) (O.V. 8.867.480), de broer van uw echtgenoot. De arrestatie van uw echtgenoot in 2009 en zijn bekentenis toen dat hij de moord op R.D. (...) pleegde, betekende tevens het begin van een bloedwraak met de familie van R.D. (...). Deze viseerde alle mannelijke leden van de familie van uw echtgenoot, met in eerste orde uw echtgenoot en daarna zijn broer L. (...), omdat deze laatste zich over u en uw dochter ontfermde. Ook de vrouwen voelden zich hierin (weliswaar in mindere mate en niet op dezelfde manier als de mannen) geïmpliceerd. Jullie vreesden dat jullie door de clan D. (...) in jullie eer zouden aangetast worden. Hierdoor dienden jullie noodgedwongen opgesloten te leven. Jullie pogingen tot verzoening werden niet aanvaard. Eén poging van de broers van uw echtgenoot om de hulp van de politie in te roepen, mislukte tevens. Ofschoon de aanwezigheid van deze bloedwraak deden er zich evenwel nooit incidenten met de clan D. (...) voor. Na de vrijlating van uw echtgenoot op 20 februari 2019 besloten jullie als familie het land te verlaten. Samen met uw echtgenoot, diens broer L. (...) en jullie beide families verlieten jullie op 16 juni 2019 Albanië. Op 18 juni 2019 kwamen jullie in België aan en op 21 juni 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat bij terugkeer naar Albanië uw echtgenoot en diens broer L. (...) in het kader van deze bloedwraak zullen gedood worden. Daarna vreest uw voor uw dochter, dat zij door de clan D. (...) zou kunnen gegijzeld en in haar eer aangetast worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u het paspoort van u en uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest dat bij terugkeer naar Albanië uw echtgenoot, uw schoonbroer V.L. (...) en uw dochter het slachtoffer zullen worden van de bloedwraak waarin jullie verwickeld zijn.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat uw verzoek om internationale erkenning ongegrond is.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw schoonbroer, V.L. (...) (O.V. 8.867.480). In het kader van het door hem ingediend verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot verzoek kennelijk ongegrond genomen die als luidt:

“Er dient immers gewezen te worden op een significant aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees om slachtoffer te worden in een bloedwraak ten stelligste ondermijnen.

Zo vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het door u geponeerde tijdstip waarop deze bloedwraak zou ingesteld zijn door de familie van R.D. (...). U verklaarde namelijk dat pas na de arrestatie van uw broer B. (...) in 2009 zijn familie de bloedwraak instelde en dit via een tussenpersoon aan jullie communiceerde. Door zijn arrestatie – die met de nodige aandacht gepaard ging – was

immers duidelijk geworden dat hij de moordenaar van R.D. (...) was. Tot dan hadden zij evenwel genoeg genomen met jullie gegeven woord dat jullie met deze moord niks te maken hadden. Dat jullie dit bovendien voorheen steeds ontkend hadden, vormde overigens een verzwarende omstandigheid om in 2009 deze bloedwraak tegen uw familie in te stellen. Dit alles kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden aangezien uit het door u neergelegde vonnis van uw broer B.V. (...) blijkt dat hij reeds op 2001 in deze zaak door de districtsrechtbank van Tirana werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal wapenbezit. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat hij jarenlang voortvluchtig was voor deze feiten en de Albanese politie verschillende operaties opzette alvorens hem in 2009 met succes voor deze moord te arresteren. Bijgevolg kan gesteld worden dat het reeds geruime tijd overduidelijk was dat hij de moordenaar was. Dat de familie van R.D. (...) derhalve tot zijn arrestatie in 2009 zou geloofd hebben dat uw broer B. (...) niet betrokken was bij deze moord en derhalve tot dan zou gewacht hebben om een bloedwraak in te stellen, houdt dan ook geen steek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een vendetta volgens de regels van de Kanun (van Lekë Dukagjini), welke de regels van de bloedwraak beschrijft, normaal gezien binnen de 24 uur na de gepleegde moord door de tegenpartij wordt verkondigd.

Voorts kunnen er tevens ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw gebrekkige kennis van de identiteit van de wraaknemers. U gaf aan met de familie of clan van R.D. (...) in bloedwraak te liggen, maar slaagde er vervolgens niet in om buiten de naam van Y.D. (...), één van de broers van het slachtoffer R.D. (...), andere leden van deze familie of clan bij naam te benoemen. U voegde er wel nog aan toe dat Y. (...) nog twee andere broers had, maar kende hun namen evenmin (CGVS, p. 9 en 10). Gezien het publieke karakter van de wens tot bloedwraak mag evenwel verwacht worden dat u als betrokken persoon van deze bloedwraak op de hoogte bent van de identiteit van de personen die u in het kader van de beweerde bloedwraak dient te vrezen. In de logica van de bloedwraak is het immers essentieel om te weten van waar het gevaar precies komt. Uw gebrekkige kennis ter zake valt voor het Commissariaat-generaal moeilijk te rijmen met de door u uitgesproken vrees.

Daarnaast kunnen er tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw persoonlijke houding na het instellen van deze bloedwraak. Hoewel volgens de kanun een potentieel doelwit van een bloedwraak opgesloten moet leven en gezien in uw bloedwraak ook daadwerkelijk door leden van de clan D. (...) werd aangegeven dat jullie opgesloten moesten leven want anders door hen zouden gedood worden, bleef u toch buiten komen (CGVS, p. 4, 8 en 9). Als tegenmaatregel stelde u sinds 2009 vaak van verblijfplaats te hebben veranderd om zo eventuele wraaknemers te ontlopen (CGVS, p. 3). Zo verbleef u de voorbij jaren in Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan. Daarnaast ging u soms ook naar Vilzë (Shkodër), waar een oom woonachtig is (CGVS, p. 2 en 3). Gezien de nabijheid van de plaatsen Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan, - deze liggen immers op slechts enkele kilometers van elkaar – kan dit maar bezwaarlijk als een geloofwaardige uitleg beschouwd worden als alternatieve maatregel om uw veiligheid te verhogen en niet opgesloten te hebben moeten leven. Bovendien situeren deze verblijfplaatsen zich in onmiddellijke nabijheid van uw officieel adres in Koder Kamez, waar u woonde op het ogenblik van het instellen van de bloedwraak (CGVS, p. 3). Evenzeer gaf u te kennen sinds ongeveer 1998 hetzelfde werk als bewaker van twee scholen in Zallmer te hebben uitgeoefend en pas rond februari-maart 2019 hiermee gestopt te zijn (CGVS, p. 4 en 8). Door te blijven werken op de plaats waar u reeds sinds 1998 werkzaam was, stelde u zich bijkomend in gevaar. Verwacht mag immers worden dat de clan D. (...) effectief op de hoogte was van uw werk(plek). Bovendien stelde u zich te voet en met de wagen van en naar het werk te hebben begeven (CGVS, p. 8). Daarnaast stelde u tevens voor noodzakelijk aankopen, zoals een telefoon, te zijn blijven buitenkomen. U ging soms ook op café maar nooit in uw wijk. Zo gebeurde het dat u op café ging onderweg van en naar uw werk. U liet zich bij deze verplaatsingen wel steeds begeleiden door gewapende neven (CGVS, p. 11). Uw houding, met name dat u ondanks de duidelijke eis om zich in uw eigen woning op te sluiten, het risico nam om voor niet levensnoodzakelijke zaken buiten te komen, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde wraakdreiging.

Verder moet worden vastgesteld dat er tot heden ten aanzien van u of uw clan geen problemen/bedreigingen met/ van de clan D. (...) hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8 en 12). Uw problemen beperkten zich tot het feit dat jullie niet vrijelijk konden buitenkomen. Uw motivatie dat u niets overkwam omdat u steeds begeleid buiten kwamen, u zich altijd met de wagen voortbewoog en u tevens in een huurwoning (en dit op verschillende adressen) verbleef, waardoor uw bewegingen niet zichtbaar waren voor de tegenpartij, overtuigt het Commissariaat-generaal maar matig gezien bovenstaande vaststellingen over uw buitenkomen en uw opeenvolgende verblijfsadressen sinds het instellen van deze bloedwraak.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ook bij uw motieven om uiteindelijk in 2019 Albanië te verlaten, met name dat u uiteindelijk besliste te vertrekken omdat de clan D. (...) na al die jaren bleef weigeren om te verzoenen (gebrek aan ontwikkelingen in deze bloedwraak), de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden (CGVS, p. 8). U legde vooreerst op Dienst Vreemdelingenzaken en het

Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de ondernomen verzoeningspogingen in deze bloedwraak. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na de vrijlating van uw broer B. (...) op 20 februari 2019 de dorpsoudste naar de clan D. (...) te hebben gestuurd om verzoening te vragen. U voegde eraan toe dat ze jullie altijd hadden aangespoord hiermee (met verzoeningspogingen) te wachten tot de vrijlating van uw broer. De familie van R.D. (...) weigerde toen evenwel te verzoenen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat G.M. (...), de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, reeds sinds februari of maart 2010 (of ongeveer 6 maanden na de arrestatie van uw broer B. (...)) op uw uitdrukkelijke vraag in deze bloedwraak begon te bemiddelen en dit samen met zijn medewerker O. (...) (familiennaam onbekend). Zij zouden deze rol nog steeds vervullen en zouden sinds 2010 ook een aantal bemiddelingspogingen ondernomen hebben. Daarnaast stuurde u ook nog B.L. (...) om te bemiddelen. Hij is afkomstig van uw dorp en heeft een dochter die aangetrouwd is met de clan D. (...) (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts na de vrijlating van uw broer B. (...) een eerste verzoeningspoging te hebben ondernomen, ontkende u dit als dusdanig toen gezegd te hebben (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording van dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Bovendien bleef u op het Commissariaat-generaal uiterst vaag over de verzoeningspogingen die G.M. (...) de voorbije tien jaar zou ondernomen hebben. U gevraagd wat hij juist ondernam, gaf u aan dat G.M. (...) u vertelde dat hij veel had gedaan maar geen resultaat had geboekt. Wat hij juist ondernam is onbekend. U weet dat hij met de clan D. (...) sprak, maar met wie precies wist u evenmin te zeggen. U had het hier vaag over de broer(s) (CGVS, p. 13).

Aansluitend hierbij dient nog te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde documenten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening en het door u neergelegde attest van de voorzitter van het dorp Zallmner niet de minste bewijskracht kan worden toegekend. U gaf aan de documenten van het Comité voor Nationale verzoening persoonlijk te hebben ontvangen van G.M. (...) en dit tien à twaalf dagen voor uw vertrek naar België. Het attest van de voorzitter van het dorp Zallmner werd u tevens persoonlijk overhandigd (CGVS, p. 6). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten van bloedwraak, afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat voornoemde G.M. (...), en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Ter zake dient te worden aangestipt dat uit deze informatie blijkt dat op 2 december 2011 in Albanië een gerechtelijk onderzoek werd geopend tegen G.M. (...) en deze persoon in beschuldiging werd gesteld voor het vervalsen van documenten. Eind oktober 2011 werd immers in een tvprogramma getoond hoe G.M. (...) geld had aanvaard in ruil voor het opstellen van een attest in verband met een fictieve vendetta. Nochtans werd zijn organisatie, het Comité voor Nationale Verzoening, in 2009 door de Albanese overheid aangeduid als enige organisatie gemachtigd om bloedwraakattesten uit te reiken en dit net om fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak tegen te gaan. In een persbericht naar aanleiding van deze zaak stelde de politie dat G.M. (...) ervan verdacht werd valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die onterecht asiel willen verkrijgen in verschillende landen van de Europese Unie. Deze door u neergelegde documenten kunnen dan ook als onbetrouwbaar worden beschouwd, waardoor de bewijswaarde ervan nihil is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf supra). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Wat dit document van de voorzitter van het dorp Zallmner betreft, dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel als bevreemdend kan beschouwd worden dat een lokale vertegenwoordiger een document zou uitreiken waarin deze stelt dat het voor hen (als lokale autoriteit) onmogelijk is het leven en welzijn van deze familie te beschermen, maar vervolgens naliet u steun- en beschermingsmaatregelen aan te reiken. Luidens uw verklaringen heeft u immers nooit enige bescherming of hulp van de autoriteiten (inclusief politie) in deze bloedwraak gekregen (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de mogelijkheid om jullie hulp te verlenen in hoofde van de Albanese autoriteiten voorhanden is (cf. infra).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat de Albanese pers over de door uw broer gepleegde moord en zijn arrestatie in 2009 uitvoerig heeft bericht. Hierin wordt op evenwel op geen enkel ogenblik melding gemaakt van deze bloedwraak waarin u zou verwikkeld zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in een bloedwraak te verkeren.

Indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring te vrezen voor een bloedwraak, quod non in casu, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U gaf weliswaar te kennen rond maart 2010 samen met uw broer I. (...) een klacht te hebben ingediend voor deze bloedwraak bij de politie van Kamez. Deze noteerde toen jullie klacht en gaven te kennen dat ze tegen een bloedwraak weinig konden ondernemen (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in enig bewijs van deze klacht uit 2010 neer te leggen. Daarnaast liet u, luidens uw verklaringen, na de daaropvolgende jaren en dit tot uw vertrek naar België in 2019 - het gaat hier om een periode van niet minder dan negen jaar - zich hiervoor nog ooit tot de politie te richten. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u ervan uitging dat ze u niet zouden helpen en u daarenboven over geen enkel bewijs beschikt waaruit blijkt dat ze u wilden doden (wat volgens u noodzakelijk is), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 12). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U overigens tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u naliel zich sinds 2010 opnieuw tot de politie te richten, gelet op het feit dat de Albanese autoriteiten de voorbije jaren belangrijke stappen vooruit hebben gezet in de bestrijding van de bloedwraakproblematiek (cf infra), bleef u erbij dat u geen hulp van de politie diende te verwachten zolang u geen bewijzen van deze wraakdreiging kon voorleggen (CGVS, p. 13 en 14). Dat u er overigens wel in slaagde in het kader van uw huidig verzoek in België stavingsdocumenten van uw bloedwraak neer te leggen, waaronder zelfs een document uitgereikt door de voorzitter (burgemeester) van uw dorp, maar in Albanië niet over dergelijke documenten of bewijzen had kunnen beschikken om voor te leggen aan de politie stemt tevens tot nadenken.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de

impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde identiteitsdocumenten en attesten van familiesamenstelling staven louter uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling die hier niet ter discussie staan.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote V.B. (...) (O.V. 8.752.526), uw zoon V.L. (...) (O.V. 8.867.489) en van uw broer en diens echtgenote, V.B. (...) en S. (...) (O.V. 8.867.490) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd."

Derhalve dient ook uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard te worden.

De door u neergelegde paspoorten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De identiteit van u en uw dochter worden niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

2.1.2. Verzoekende partijen gaan vooreerst in op de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekende partijen wijzen op een aantal gegevens in hun relaas die door verweerder niet worden betwist. Vervolgens stellen zij dat het gelet op deze elementen onbegrijpelijk is dat het CGVS verzoekers broer als hoofdaanvrager beschouwde en voor verzoekende partijen een volgbeslissing nam. Nog meer onbegrijpelijk vinden zij het gegeven dat het CGVS verwijst naar ongeloofwaardigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekers broer om het verzoek van verzoekende partijen af te wijzen. Volgens verzoekende partijen werden hun eigen verklaringen ten onrechte niet onderzocht op eigen merites. Verzoekende partijen kunnen alleen maar gissen waarom. Aldus wordt hun de mogelijkheid ontnomen om te begrijpen waarom op deze wijze wordt tewerk gegaan. Het CGVS geeft dit niet concreet aan. Daarom wordt het verzoekende partijen onmogelijk gemaakt om verweer te voeren. De formele motiveringsplicht achten verzoekende partijen daardoor geschonden.

Verzoekende partijen begrijpen evenmin dat het CGVS hun relaas ondergeschikt maakte en volledig liet afhangen van een eenzijdig en selectief onderzoek naar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers broer. Het CGVS heeft het persoonlijk onderhoud van verzoekende partijen zelf veel te oppervlakkig benaderd. Verzoekende partijen wijzen opnieuw op verzoekers rol in het relaas. Het CGVS had uit het gegeven dat zijn broer voor 2019 niet werd gevisieerd moeten concluderen dat juist verzoeker, en niet diens broer, werd gevisieerd en dat de familie van R.D. aan het wachten was tot verzoeker zou opduiken. Verzoeker leefde tussen 1997 en 2009 ondergedoken net omdat hij vreesde slachtoffer te worden van bloedwraak. Indien zijn broer deze tijd op een andere wijze invulde, is dit voor rekening van verzoekers broer zelf. De bedenkingen die het CGVS maakt over de houding van verzoekers broer, zouden dan ook geen negatieve implicaties mogen hebben op het verzoek van verzoekende partijen. Verzoekende partijen herhalen dat verzoeker ondergedoken leefde tot 2009 en dat zij kort na diens vrijlating het land verlieten. Volgens hen vormt dit het ultieme bewijs dat verzoeker zelf in de eerste plaats slachtoffer riskeerde te worden van de bloedwraak. In die zin is het onterecht dat het CGVS het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen volledig laat afhangen van de houding van de broer van verzoeker.

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat de ondervrager bij het CGVS ervoor koos om zich bij verzoeker te beperken tot een kort onderhoud. Beide verzoekende partijen gaven die dag echter aan dat verzoeker weldegelijk medisch in staat was om gehoord te worden en dat hij zich goed voelde. Verzoekende partijen legden geen medisch attest neer om te vragen om het gehoor omwille van medische redenen in tijd te beperken. De beslissing om verzoeker slechts kort te horen werd eenzijdig genomen door de ondervrager en was voorbarig. Het CGVS was dus onzorgvuldig.

Verzoekende partijen stellen verder dat bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende is. Zij vrezen dat de lokale autoriteiten, zeker in het geval van bloedwraak, nooit een daadwerkelijke bescherming (kunnen) bieden. Verzoekende partijen herhalen de aangevoerde vrees, stellen opnieuw in dit kader geen bescherming te kunnen genieten en wijzen op het incident bij de arrestatie van verzoeker. Het CGVS heeft volgens hen te weinig rekening gehouden met de dagdagelijkse realiteit in Albanië. Zij hebben geen boodschap aan een te abstracte en theoretische benadering van hun moeilijkheden. Volgens verzoekende partijen blijkt uit de informatie die verweerder zelf hanteert dat de initiatieven van de Albanese autoriteiten om haar burgers te beschermen te beperkt zijn en geenszins een gepast en draagkrachtig antwoord kunnen bieden op de problemen in de regio.

Omtrent het attest van G.M., stellen verzoekende partijen dat elk dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. In dit dossier heeft de bloedwraak weldegelijk plaatsgevonden. Dit maakt dat het

geval van verzoekende partijen niet kan worden gelijkgesteld met het geval waarin G.M. tegen betaling een vals attest opstelde. Bovendien was het niet verzoeker maar wel diens broer die G.M. benaderde.

“Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekers zich bevinden – met name het feit dat de psychische toestand van verzoeker zorgwekkend is en dat zij het slachtoffer zijn van doodsb bedreigingen en de veel te geringe aanpak van het probleem door de Albanese autoriteiten ; vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoekers en hun dochter.”

2.1.3. Verzoekende partijen gaan vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Zij stellen tijdens hun persoonlijke onderhouds aangetoond te hebben dat hun leven in Albanië weldegelijk in gevaar is.

2.1.4. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens verzoeken zij om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen zijn, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen opwerpen in het voorliggende verzoekschrift, in duidelijke bewoordingen in deze beslissingen opgenomen en kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Omtrent verzoekers psychische problemen, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker met recht gemotiveerd:

“Betreffende de door u geattesteerde psychische problemen en de behandeling die u hiervoor in Albanië kreeg, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat u een dergelijke behandeling zou worden ontzegd bij terugkeer naar uw land van herkomst. Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden gericht aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift andermaal wijzen op de psychisch zorgwekkende toestand van verzoeker, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee de voormelde motieven geenszins ontkrachten. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofd van verzoeker vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen terecht gesteld wordt dat in hoofd van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat aan de

bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat verzoekende partijen konden voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekende partijen betwisten het voorgaande niet. Wel betogen zij in dit kader dat verzoekers persoonlijk onderhoud ten onrechte kort zou zijn gehouden door de ondervrager bij het CGVS, en dit ondanks dat verzoeker aangaf dat hij medisch gezien in staat was om te worden gehoord.

Verzoekende partijen kunnen in dit betoog echter niet worden gevolgd. Verweerder repliceert te dezen immers met recht:

“Wat de medische problematiek van verzoeker betreft, blijkt deze uit stukken die verzoekende partijen zélf neerlegden en werd er dan ook op correcte wijze vastgesteld door de protection officer dat bijzondere procedurele noden aanwezig zijn. Ook in het verzoekschrift wordt voorts gewezen op het feit dat de psychische toestand van verzoeker zorgwekkend is. De protection officer werd pas halverwege het persoonlijk onderhoud op de hoogte gesteld van de inhoud van het medisch dossier van verzoeker en zijn diagnose van paranoïde schizofrenie en andere ernstige psychische problemen. Nadat er een pauze werd ingelast, werd vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud niet langer diende te duren dan noodzakelijk, gelet op de mentale toestand van verzoeker en de reeds afgelegde verklaringen door de broer van verzoeker, die zich steunde op hetzelfde vluchtrelaas als verzoekende partijen. De raadsman van verzoeker stemde toen expliciet er mee in om het onderhoud beperkt te houden (NPO, p. 6). Dat verzoeker zelf beweerde medisch in staat te zijn om geïnterviewd te worden en dat zijn symptomen onder controle zouden zijn, doet hieraan geen afbreuk, te meer omdat er inderdaad, zoals in het verzoekschrift wordt geponeerd, geen recente, Belgische attesten voorliggen en er dus geen objectieve inschatting van verzoekers medische toestand op dit moment aanwezig is. Dat verzoeker zelf verklaart dat hij in staat is om te worden geïnterviewd en zijn psychische problemen onder controle zijn, vormt geen objectief element waarop de protection officer zich in casu, gelet op de medische problematiek, kon baseren. Uit de bestreden beslissing blijkt naar mening van verweerder dan ook afdoende dat bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie en omstandigheden van verzoeker, zoals deze wordt weergegeven in de medische stukken die zich in het administratief dossier bevinden en zoals deze is gebleken tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal.”

Bijkomend kan worden opgemerkt dat aan verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog verschillende open vragen werden gesteld, met name of er inzake de vendetta nog iets was dat belangrijk was om te weten, of er in de vendetta nog iets gebeurde, of verzoeker nog andere problemen kende, wat verzoeker vreesde bij terugkeer naar Albanië en wat verzoeker vreesde voor zijn dochter (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7-8). Daarenboven kregen zowel verzoeker zelf als zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans om nog iets toe te voegen (*ibid.*, p.8). Beide gaven zij aan niets meer toe te voegen te hebben. Verder gaven zij niet aan dat zij wensten dat dit onderhoud zou worden verdergezet.

Bovendien laten verzoekende partijen na omtrent het voorgaande de nodige verdere duiding te verschaffen. Zij preciseren niet waarover verzoeker nog nader of verder ondervraagd had moeten worden of wat verzoeker daarbij had willen toevoegen. Evenmin geven zij aan op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen. Verder reiken verzoekende partijen in het verzoekschrift geen bijkomende elementen aan ter adstructie van hun verzoek om internationale bescherming.

3.4. Verzoekende partijen verwijten verweerder voorts dat in de bestreden beslissingen verwezen wordt naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekers broer. Verzoekende partijen kunnen in dit verwijt echter niet worden gevolgd.

Verzoekers broer beriep zich, net als verzoeker, op de aangevoerde bloedwraak. Daarbij blijkt uit de voorgaande elementen, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen heden trachten te laten uitschijnen, vooreerst duidelijk dat de bloedwraak ook werd afgekondigd jegens verzoekers broer en familie. Aldus beroepen verzoekende partijen zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming op dezelfde asielmotieven als verzoekers broer. Dit gegeven wordt door verzoekende partijen op zich overigens niet betwist. Bovendien blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas, de verklaringen van verzoekende partijen en de verklaringen van verzoekers broer, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat verzoeker vanaf het ogenblik dat de bloedwraak zou zijn afgekondigd tot kort

voor hun vertrek uit hun land van herkomst in de gevangenis zat. Verzoekers broer was gedurende deze tijd wel op vrije voeten. Verzoekster verbleef bovendien bij verzoekers broer. Ook zou het verzoekers broer geweest zijn die in het kader van de bloedwraak de politie zou hebben gecontacteerd. Eveneens was het verzoekers broer die in dit kader bemiddelingspogingen zou hebben gedaan. Tevens zou verzoekers broer G.M. en diens verzoeningscommissie hebben ingeschakeld. Dat verzoeker de moord pleegde die zou hebben geleid tot het afkondigen van een bloedwraak tegen verzoekers familie, staat er gelet op het voorgaande geenszins aan in de weg dat ter beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen wordt verwezen naar de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer.

3.5. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, zoals met recht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen en zoals door verzoekende partijen niet wordt betwist, beroepen verzoekende partijen zich op dezelfde asielmotieven als verzoekers broer V.L. Het beroep van deze persoon is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 237 818.

In het kader van het beroep van V.L. werd omtrent de zowel door verzoekers broer als verzoekende partijen aangevoerde asielmotieven bij arrest nr. 231 015 van 9 januari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Vilze (Tirana) en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. In 1997 vermoordde uw broer B.V. (...) (O.V. 8.867.490) R.D. (...). Dit gebeurde tijdens een hoogoplopende caféruzie waarbij uw broer hem met zijn Kalasjnikov doodschoot. Na deze moord was uw broer lange tijd voortvluchtig. De familie of clan van R.D. (...) stuurde na deze moord een boodschap naar jullie met de vraag of iemand van jullie familie deze moord had gepleegd. Jullie ontkenden en daar bleef het toen bij. Zij namen hiermee genoegdoening. In 2009 werd uw broer voor deze moord gearresteerd. Bij zijn arrestatie probeerde één van de aanwezige politiechefs, E.B. (...), die nota bene een neef is van R.D. (...), om uw broer te doden. Dit werd evenwel verhinderd. De arrestatie van uw broer B. (...) kreeg de nodige aandacht via de media en na zijn arrestatie stuurde de familie van R.D. (...) andermaal een bericht aan uw familie. Hierbij werd aangegeven dat jullie vanaf toen in bloedwraak (gjakmarra) verkeerden, dat jullie werd aangemaand zich op te sluiten in jullie woning want dat zij jullie zouden doden. Het motief voor het instellen op dat ogenblik van een bloedwraak was de arrestatie van uw broer voor deze moord (waarmee zijn schuld vaststond), alsook het feit dat jullie tot dan steeds deze moord ontkend hadden. U deed samen met uw broer I. (...) rond maart 2010 aangifte van deze bedreigingen bij de politie van Kamez. Deze noteerden jullie verklaring. Jullie kregen nog te horen dat als leden van de clan D. (...) jullie zouden doden ze dit ook zouden doen. Daarna richtte u zich nooit meer tot de autoriteiten voor bescherming in deze bloedwraak. Sindsdien leefde u tot uw vertrek uit Albanië op heel wat verschillende adressen in de regio Tirana. U verhuisde geregeld om zo eventuele wraakneming door de clan D. (...) te ontlopen. U leefde steeds samen met uw echtgenote, V.B. (...) (O.V. 8.867.480), uw kinderen V.L. (...) (O.V. 8.867.489) en G. (...) (O.V. 8.867.480) en de echtgenote van uw broer B. (...), V.S. (...) (O.V. 8.867.490) en haar dochter B. (...) (O.V. 8.867.490). Voor uw veiligheid kwam u enkel gewapend en begeleid door iemand anders buiten. U lette ook op waar u heen ging. Vanaf begin 2010 schakelde u tevens G.M. (...) en zijn verzoeningsorganisatie in om te bemiddelen tussen uw familie en de familie D. (...). Daarnaast stuurde u ook B.L. (...) om te bemiddelen. Het was ook hij die jullie in 2009 op de hoogte bracht van het instellen van de bloedwraak. Ofschoon een jarenlang bemiddelingsproces – G.M. (...) bemiddelt nog steeds voor jullie – is het tot op heden nooit tot een verzoening gekomen. Eind februari 2019 kwam uw broer B. (...) vrij. Tot jullie vertrek uit Albanië verbleef deze bij u. Ingegeven door deze bloedwraak, de vrees voor vergelding en het uitblijven van verzoening, besloten jullie in januari 2019 om als familie Albanië te verlaten. Op 19 juni 2019 begonnen jullie vanuit Kamez, Albanië, aan jullie reis naar België. Op 20 juni 2019 kwamen jullie in België aan en op 21 juni 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Albanië in het kader van deze bloedwraak gedood te zullen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; 2 attesten van familiesamenstelling; een attest van de voorzitter (burgemeester) van het dorp Zallmner (gemeent Kamez), Aqif Lami, uitgereikt op 10 juni 2019, waarin over de problemen van uw familie wordt gesproken en wordt aangegeven dat het voor de lokale autoriteiten onmogelijk is jullie bescherming te bieden; een bundel attesten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening (Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar - Committee of Nationwide

Reconciliation), waaronder twee attesten met hoofding van het ministerie voor Europese en Buitenlandse Zaken van Albanië, uitgereikt in Tirana op 6 juli 2017 en 17 oktober 2018, met een verklaring van G.M. (...), voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening; een aanbeveling van het Directoraat Sociale Voorzieningen, uitgereikt te Tirana op 29 september 2009; en een schriftelijke verklaringen van G.M. (...), de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, d.d. 11 juni 2019, over uw persoonlijke bloedwraakproblemen; en het vonnis in de rechtszaak tegen uw broer B. (...), opgesteld door de arrondissementsrechtbank van Tirana op 8 april 2002 waaruit blijkt dat deze in 2001 werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal wapenbezit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij terugkeer naar Albanië het slachtoffer te worden van bloedwraak. Deze bloedwraak is het gevolg van een moord die uw broer B.V. (...) pleegde.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient immers gewezen te worden op een significant aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees om slachtoffer te worden in een bloedwraak ten stelligste ondermijnen.

Zo vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het door u geponeerde tijdstip waarop deze bloedwraak zou ingesteld zijn door de familie van R.D. (...). U verklaarde namelijk dat pas na de arrestatie van uw broer B. (...) in 2009 zijn familie de bloedwraak instelde en dit via een tussenpersoon aan jullie communiceerde. Door zijn arrestatie – die met de nodige aandacht gepaard ging – was immers duidelijk geworden dat hij de moordenaar van R.D. (...) was. Tot dan hadden zij evenwel genoeg genomen met jullie gegeven woord dat jullie met deze moord niks te maken hadden. Dat jullie dit bovendien voorheen steeds ontkend hadden, vormde overigens een verzwarende omstandigheid om in 2009 deze bloedwraak tegen uw familie in te stellen. Dit alles kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden aangezien uit het door u neergelegde vonnis van uw broer B.V. (...) blijkt dat hij reeds op 2001 in deze zaak door de districtsrechtbank van Tirana werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal wapenbezit. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat hij jarenlang voortvluchtig was voor deze feiten en de Albanese politie verschillende operaties opzette alvorens hem in 2009 met succes voor deze moord te arresteren. Bijgevolg kan gesteld worden dat het reeds geruime tijd overduidelijk was dat hij de moordenaar was. Dat de familie van R.D. (...) derhalve tot zijn arrestatie in 2009 zou geloofd hebben dat uw broer B. (...) niet betrokken was bij deze moord en derhalve tot dan zou gewacht hebben om een bloedwraak in te stellen, houdt dan ook geen steek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een vendetta volgens de regels van de Kanun (van Lekë Dukagjini), welke de regels van de bloedwraak beschrijft, normaal gezien binnen de 24 uur na de gepleegde moord door de tegenpartij wordt verkondigd.

Voorts kunnen er tevens ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw gebrekkige kennis van de identiteit van de wraaknemers. U gaf aan met de familie of clan van R.D. (...) in bloedwraak te liggen, maar slaagde er vervolgens niet in om buiten de naam van Y.D. (...), één van de broers van het slachtoffer R.D. (...), andere leden van deze familie of clan bij naam te benoemen. U voegde er wel nog aan toe dat Y. (...) nog twee andere broers had, maar kende hun namen evenmin (CGVS, p. 9 en 10). Gezien het publieke karakter van de wens tot bloedwraak mag evenwel verwacht worden dat u als betrokken persoon van deze bloedwraak op de hoogte bent van de identiteit van de personen die u in het kader van de beweerde bloedwraak dient te vrezen. In de logica van de bloedwraak is het immers essentieel om te weten van waar het gevaar precies komt. Uw gebrekkige kennis ter zake valt voor het Commissariaat-generaal moeilijk te rijmen met de door u uitgesproken vrees.

Daarnaast kunnen er tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw persoonlijke houding na het instellen van deze bloedwraak. Hoewel volgens de kanun een potentieel doelwit van een bloedwraak opgesloten moet leven en gezien in uw bloedwraak ook daadwerkelijk door leden van de clan D. (...) werd aangegeven dat jullie opgesloten moesten leven want anders door hen zouden gedood worden,

bleef u toch buiten komen (CGVS, p. 4,8 en 9). Als tegenmaatregel stelde u sinds 2009 vaak van verblijfplaats te hebben veranderd om zo eventuele wraaknemers te ontlopen (CGVS, p. 3). Zo verbleef u de voorbij jaren in Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan. Daarnaast ging u soms ook naar Vilzë (Shkodër), waar een oom woonachtig is (CGVS, p. 2 en 3). Gezien de nabijheid van de plaatsen Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan, - deze liggen immers op slechts enkele kilometers van elkaar – kan dit maar bezwaarlijk als een geloofwaardige uitleg beschouwd worden als alternatieve maatregel om uw veiligheid te verhogen en niet opgesloten te hebben moeten leven. Bovendien situeren deze verblijfplaatsen zich in onmiddellijke nabijheid van uw officieel adres in Koder Kamez, waar u woonde op het ogenblik van het instellen van de bloedwraak (CGVS, p. 3). Evenzeer gaf u te kennen sinds ongeveer 1998 hetzelfde werk als bewaker van twee scholen in Zallmer te hebben uitgeoefend en pas rond februari-maart 2019 hiermee gestopt te zijn (CGVS, p. 4 en 8). Door te blijven werken op de plaats waar u reeds sinds 1998 werkzaam was, stelde u zich bijkomend in gevaar. Verwacht mag immers worden dat de clan D. (...) effectief op de hoogte was van uw werk(plek). Bovendien stelde u zich te voet en met de wagen van en naar het werk te hebben begeven (CGVS, p. 8). Daarnaast stelde u tevens voor noodzakelijk aankopen, zoals een telefoon, te zijn blijven buitenkomen. U ging soms ook op café maar nooit in uw wijk. Zo gebeurde het dat u op café ging onderweg van en naar uw werk. U liet zich bij deze verplaatsingen wel steeds begeleiden door gewapende neven (CGVS, p. 11). Uw houding, met name dat u ondanks de duidelijke eis om zich in uw eigen woning op te sluiten, het risico nam om voor niet levensnoodzakelijke zaken buiten te komen, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde wraakdreiging.

Verder moet worden vastgesteld dat er tot heden ten aanzien van u of uw clan geen problemen/bedreigingen met/ van de clan D. (...) hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8 en 12). Uw problemen beperkten zich tot het feit dat jullie niet vrijelijk konden buitenkomen. Uw motivatie dat u niets overkwam omdat u steeds begeleid buiten kwamen, u zich altijd met de wagen voortbewoog en u tevens in een huurwoning (en dit op verschillende adressen) verbleef, waardoor uw bewegingen niet zichtbaar waren voor de tegenpartij, overtuigt het Commissariaat-generaal maar matig gezien bovenstaande vaststellingen over uw buitenkomen en uw opeenvolgende verblijfsadressen sinds het instellen van deze bloedwraak.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ook bij uw motieven om uiteindelijk in 2019 Albanië te verlaten, met name dat u uiteindelijk besliste te vertrekken omdat de clan D. (...) na al die jaren bleef weigeren om te verzoenen (gebrek aan ontwikkelingen in deze bloedwraak), de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden (CGVS, p. 8). U legde vooreerst op Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de ondernomen verzoeningspogingen in deze bloedwraak. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na de vrijlating van uw broer B. (...) op 20 februari 2019 de dorpsoudste naar de clan D. (...) te hebben gestuurd om verzoening te vragen. U voegde eraan toe dat ze jullie altijd hadden aangespoord hiermee (met verzoeningspogingen) te wachten tot de vrijlating van uw broer. De familie van R.D. (...) weigerde toen evenwel te verzoenen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat G.M. (...), de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, reeds sinds februari of maart 2010 (of ongeveer 6 maanden na de arrestatie van uw broer B. (...)) op uw uitdrukkelijke vraag in deze bloedwraak begon te bemiddelen en dit samen met zijn medewerker O. (...) (familiennaam onbekend). Zij zouden deze rol nog steeds vervullen en zouden sinds 2010 ook een aantal bemiddelingspogingen ondernomen hebben. Daarnaast stuurde u ook nog B.L. (...) om te bemiddelen. Hij is afkomstig van uw dorp en heeft een dochter die aangetrouwd is met de clan D. (...) (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts na de vrijlating van uw broer B. (...) een eerste verzoeningspoging te hebben ondernomen, ontkende u dit als dusdanig toen gezegd te hebben (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording van dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Bovendien bleef u op het Commissariaat-generaal uiterst vaag over de verzoeningspogingen die G.M. (...) de voorbije tien jaar zou ondernomen hebben. U gevraagd wat hij juist ondernam, gaf u aan dat G.M. (...) u vertelde dat hij veel had gedaan maar geen resultaat had geboekt. Wat hij juist ondernam is onbekend. U weet dat hij met de clan D. (...) sprak, maar met wie precies wist u evenmin te zeggen. U had het hier vaag over de broer(s) (CGVS, p. 13).

Aansluitend hierbij dient nog te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde documenten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening en het door u neergelegde attest van de voorzitter van het dorp Zallmner niet de minste bewijskracht kan worden toegekend. U gaf aan de documenten van het Comité voor Nationale verzoening persoonlijk te hebben ontvangen van G.M. (...) en dit tien à twaalf dagen voor uw vertrek naar België. Het attest van de voorzitter van het dorp Zallmner werd u tevens persoonlijk overhandigd (CGVS, p. 6). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten van bloedwraak, afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat voornoemde G.M. (...), en de

Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Ter zake dient te worden aangestipt dat uit deze informatie blijkt dat op 2 december 2011 in Albanië een gerechtelijk onderzoek werd geopend tegen G.M. (...) en deze persoon in beschuldiging werd gesteld voor het vervalsen van documenten. Eind oktober 2011 werd immers in een tvprogramma getoond hoe G.M. (...) geld had aanvaard in ruil voor het opstellen van een attest in verband met een fictieve vendetta. Nochtans werd zijn organisatie, het Comité voor Nationale Verzoening, in 2009 door de Albanese overheid aangeduid als enige organisatie gemachtigd om bloedwraakattesten uit te reiken en dit net om fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak tegen te gaan. In een persbericht naar aanleiding van deze zaak stelde de politie dat G.M. (...) ervan verdacht werd valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die onterecht asiel willen verkrijgen in verschillende landen van de Europese Unie. Deze door u neergelegde documenten kunnen dan ook als onbetrouwbaar worden beschouwd, waardoor de bewijswaarde ervan nihil is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf supra). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Wat dit document van de voorzitter van het dorp Zallmner betreft, dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel als bevreemdend kan beschouwd worden dat een lokale vertegenwoordiger een document zou uitreiken waarin deze stelt dat het voor hen (als lokale autoriteit) onmogelijk is het leven en welzijn van deze familie te beschermen, maar vervolgens naliyet u steun- en beschermingsmaatregelen aan te reiken. Luidens uw verklaringen heeft u immers nooit enige bescherming of hulp van de autoriteiten (inclusief politie) in deze bloedwraak gekregen (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de mogelijkheid om jullie hulp te verlenen in hoofde van de Albanese autoriteiten voorhanden is (cf. infra).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat de Albanese pers over de door uw broer gepleegde moord en zijn arrestatie in 2009 uitvoerig heeft bericht. Hierin wordt op evenwel op geen enkel ogenblik melding gemaakt van deze bloedwraak waarin u zou verwikkeld zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in een bloedwraak te verkeren.

Indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring te vrezen voor een bloedwraak, quod non in casu, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U gaf weliswaar te kennen rond maart 2010 samen met uw broer I. (...) een klacht te hebben ingediend voor deze bloedwraak bij de politie van Kamez. Deze noteerde toen jullie klacht en gaven te kennen dat ze tegen een bloedwraak weinig konden ondernemen (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in enig bewijs van deze klacht uit 2010 neer te leggen. Daarnaast liet u, luidens uw verklaringen, na de daaropvolgende jaren en dit tot uw vertrek naar België in 2019 - het gaat hier om een periode van niet minder dan negen jaar - zich hiervoor nog ooit tot de politie te richten. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u ervan uitging dat ze u niet zouden helpen en u daarenboven over geen enkel bewijs beschikt waaruit blijkt dat ze u wilden doden (wat volgens u noodzakelijk is), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 12). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U overigens tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u naliyet zich sinds 2010 opnieuw tot de politie te richten, gelet op het feit dat de Albanese autoriteiten de voorbije jaren belangrijke stappen vooruit hebben gezet in de bestrijding van de bloedwraakproblematiek (cf infra), bleef u erbij dat u geen hulp van de politie diende te verwachten zolang u geen bewijzen van deze wraakdreiging kon voorleggen (CGVS, p. 13 en 14). Dat u er overigens wel in slaagde in het kader van uw huidig verzoek in België stavingsdocumenten van uw bloedwraak neer te leggen, waaronder zelfs een document uitgereikt door de voorzitter (burgemeester) van uw dorp, maar in Albanië niet over dergelijke documenten of bewijzen had kunnen beschikken om voor te leggen aan de politie stemt tevens tot nadenken.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania> characterisation- prevalence-and-response-state of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde identiteitsdocumenten en attesten van familiesamenstelling staven louter uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling die hier niet ter discussie staan.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote V.B. (...) (O.V. 8.752.526), uw zoon V.L. (...) (O.V. 8.867.489) en van uw broer en diens echtgenote, V.B. (...) en S. (...) (O.V. 8.867.490) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "de regels van behoorlijk bestuur" en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op de aangevoerde problemen en vrees en op het gebrek aan bescherming. Hij wijst erop dat een neef van de heer D. zelfs bij de plaatselijke politie werkte.

Volgens verzoeker stelt het CGVS ten onrechte dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn omdat er tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bestaan en omdat hij onvoldoende bewijzen bijbracht. Verzoeker stelt de nodige bewijzen te hebben bijgebracht en betoogt dat zijn verhaal dan ook als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Dat hij niet alle namen kent van de familieleden van D., betekent niet dat zijn leven niet wordt bedreigd.

Dat hij zo lang wachtte alvorens te vluchten, komt door het gegeven dat de dreiging na de vrijlating van zijn broer terug acuut werd.

Volgens verzoeker staat het voorts vast dat er over de essentiële bestanddelen in zijn verhaal geen tegenstrijdigheden zijn en dat zijn verklaringen elkaar perfect aanvullen.

Verzoeker verwijt het CGVS een onjuiste motivering en een onvolledig en overdreven summier onderzoek. Tevens stelt hij dat loutere veronderstellingen worden gehanteerd die op niets zijn gebaseerd en die in het geval van verzoeker niet specifiek werden onderzocht. Er werd geen enkel onderzoek bevolen en er werd geen contact opgenomen met de instanties ter plaatse om dit te controleren.

“Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend in Albanië en de autoriteiten konden onvoldoende bescherming bieden voor verzoeker. Indien verzoeker geen problemen had was hij uiteraard niet gevlucht

De veiligheid van verzoeker kan dan ook niet gegarandeerd worden door de plaatselijke autoriteiten in Albanië. Tegenpartij stelt dat uit algemene rapporten blijkt dat de autoriteiten in Albanië iets trachten te doen aan de bloedwraak. In het geval van verzoeker is dit absoluut niet het geval en tegenpartij heeft dit in casu ook niet onderzocht.”

Verzoeker poneert nogmaals dat verweerder loutere veronderstellingen hanteert, uitgaat van niet bewezen gissingen en geen juridische elementen aanhaalt waarom zijn aanvraag afgewezen moet worden. Er dient gekeken te worden naar de concrete situatie van verzoeker en niet naar de algemene situatie. De toestand ter plaatse kan ook verschillen van de situatie zoals verweerder deze inschat.

Verzoeker vervolgt:

“Dat het Commissariaat - Generaal aldus de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het Commissariaat - Generaal op basis van het feit dat zij enkel stelt dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn, zonder hier verder enig onderzoek naar gedaan te hebben, stelt dat de asielaanvraag dient afgewezen te worden.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien het Commissariaat op geen enkel ogenblik aantoonst dat in concreto en in huidig geval verzoeker geen problemen zou ondervinden indien hij zou dienen terug te keren naar Albanië.

Het feit dat verzoeker regelmatig verhuisde toont wel degelijk aan dat hij zich niet vrij kon bewegen door de bloedwraak. Verzoeker kon zich enkel in het openbaar vertonen mist de nodige bescherming.

Tegenpartij gaat van louter veronderstellingen uit zonder de zaak in concreto te bekijken. Verzoeker werd in casu wel degelijk bedreigd en de plaatselijke autoriteiten konden hier niets aan verhelpen, zoals deze duidelijk zelf stellen.

Nu wordt ook dit bewijs in twijfel getrokken door het CGVS weermom zonder enig echt bewijs dat dit stuk vals zou zijn.

Verwijzen naar algemene veronderstellingen is dan ook niet voldoende. Tegenpartij had een concreet onderzoek dienen te doen naar de individuele situatie van verzoeker en zijn familie hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Albanië en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat het verhaal verzoeker ongeloofwaardig zou zijn - qoud non-

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt terwijl hij toch voldoende aantoonst dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door het Commissariaat - Generaal dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. De verklaringen van verzoeker werden immers uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd.

Tevens heeft verzoeker niet kunnen antwoorden op deze argumentatie van tegenpartij.

Het Commissariaat - Generaal gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het Commissariaat -Generaal is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de motiveringsplicht.

Opnieuw herhaalt verzoeker dat verweerder de bestreden beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De beslissing werd lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Verzoeker betoogt:

“Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat - Generaal tot het besluit dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is omdat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn gelet op het feit dat verzoeker onvoldoende bewijsstukken zou bijbrengen.

Er is echter geen enkele redenen om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Tegenpartij gaat tevens enkel uit van gissingen en onbewezen veronderstellingen nu zij ter plaatse geen onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Het Commissariaat- Generaal stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand. Zo zouden de bijgebrachte documenten van de heer G.M. (...) vals zijn. Dit wordt niet effectief bewezen en ook hier verwijst het CGVS naar algemene veronderstellingen. Het is niet bewezen dat in casu de bijgebrachte documenten effectief vals zijn.

De broer van verzoeker heeft wel degelijk een moord begaan en het is dan ook niet onlogisch dat de familie van het slachtoffer een bloedwraak heeft ingesteld. Dit kan niet ontkend worden door het CGVS.

De elementen die het CGVS aanhaalt zijn ook niet van die aard om te stellen dat er in casu geen sprake zou zijn van enige bloedwraak.

Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk zijn verhaal aannemelijk maakt en voldoende gedetailleerd heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen.

Met een dergelijk motivering kan iedere asielaanvraag afgewezen worden. Het CGVS heeft enkel a decharge het dossier van verzoeker onderzocht en is doelbewust opzoek gegaan naar tegenstrijdigheden en heeft aan de hand van de vraagstelling en houding doelbewust aangestuurd op deze tegenstrijdigheden.

Indien er een andere manier van vraagstelling was gehanteerd dan zou duidelijk gebleken zijn dat de kern van de verklaringen hetzelfde zijn.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 20.09.2019 van het Commissariaat - Generaal is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Het CVGS heeft zijn motiveringsplicht dan ook geschonden.

Er wordt enkel geargumenteed dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten. Dit wordt echter om geen enkel ogenblik hard gemaakt met enig concreet bewijs.

Tegenpartij verwijst naar een louter eigen interpretatie van de feiten dit tevens door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Er dient dan ook steeds gekeken te worden naar de concrete situatie ter plaatse en het volstaat uiteraard niet om te verwijzen naar algemene stellingen of een eigen interpretatie van de ondervrager.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 20.09.2019 van het Commissariaat - Generaal te hervormen"

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst risico te lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

“Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Verzoeker wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden.”

2.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Volgens hem is het duidelijk dat hij bij een terugkeer niet veilig zal zijn, “temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Albanië en hij wordt nog steeds gezocht.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Albanië te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familieen gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal mishandeld en uitgestoten zal worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.5. Verzoeker baseert wat zich aandient als een vijfde middel op humanitaire gronden.

Hij doet gelden:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden omwille van de bloedwraak. Verzoeker inmiddels reeds verschillende maanden in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd.

Indien het beroep tot hervorming van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen.”

2.6. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op grond van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève.

2.7. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 22 maart 2018 opgeheven. Hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden door de bestreden beslissing die dateert van 20 september 2019, kan bijgevolg niet worden ingezien.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet aan welke beginselen van behoorlijk bestuur hij met de “schending van de regels van behoorlijk bestuur” geschonden acht, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.3. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn inspanningen tot en mate van integratie in België en stelt dat het een humanitair onrecht zou uitmaken indien het beroep niet gegrond zou worden verklaard, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekers mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

3.5. Verzoeker voert de schending van artikel 8 EVRM ook niet dienstig aan. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van vreemdelingenwet). De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel.

De Raad doet in het kader van onderhavig beroep ook geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

3.6. Omwille van diezelfde reden, met name dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, kan verzoeker zich te dezen niet dienstig beroepen op de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM is niet aan de orde.

3.7. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, wordt de aangevoerde schending van artikel 14 EVRM evenmin onderbouwd. Voornoemd artikel kan in casu geen toepassing vinden daar dit artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM gewaarborgd recht.

3.8. Verzoeker beticht het CGVS er verder weliswaar van dat het bevooroordeeld was, zijn verzoek om internationale bescherming “enkel a decharge” onderzocht en doelbewust op zoek ging naar elementen om dit verzoek te weigeren, doch hij reikt geen concrete elementen of argumenten aan om deze, nochtans ernstige, aantijgingen te onderbouwen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.9. Daarnaast verwijt verzoeker het CGVS in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan of onvolledig en summier onderzoek. In dit kader poneert hij onder meer dat zijn dossier en de aangevoerde feiten niet op individuele, concrete en specifieke wijze werden onderzocht, dat het CGVS slechts zou zijn uitgegaan van loutere veronderstellingen en gissingen, dat het CGVS geen oog zou hebben gehad voor verzoekers situatie en de situatie ter plaatse en dat het CGVS enkel een eigen interpretatie zou bezigen en ter staving hiervan geen objectieve elementen aanreikte.

Verzoeker kan in dit betoog echter op generlei wijze worden gevolgd. De Raad kan namelijk niet anders dan vaststellen dat verzoeker met dit betoog de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken van het dossier op loutere en aperte wijze miskent. Uit deze inhoud blijkt duidelijk dat verzoekers situatie en de door hem aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming weldegelijk en terdege werden onderzocht. Verzoeker kon aangeven of hij bijzondere procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ en kon er de vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Hij kreeg de kans om doorheen de loop van zijn procedure internationale bescherming documenten bij te brengen. Bovendien kreeg hij de kans om zijn asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Eveneens werd door het CGVS de nodige informatie vergaard in het kader van en inzake de specifieke, door verzoeker aangevoerde feiten, documenten en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet (grondig) zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des

te meer nu verzoeker, ondanks de vele door hem geuite verwijten aan het adres van verweerder, zelf geen bijkomende elementen ter beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aanreikt.

3.10. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In dit kader kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle motieven die in de bestreden beslissing opgenomen zullen worden reeds op voorhand te kennen te geven aan de verzoeker om internationale bescherming.

3.11. Dient in het kader van het voorgaande vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.12. Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven, en wordt door verzoeker niet betwist:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

3.13. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan en het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen ten aanzien van een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Verzoeker stelt te dezen zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat zijn familie verwikkeld zou zijn in een bloedwraak met de familie D.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen en vrees, wordt daarbij echter vooreerst ondergraven door de vaststelling dat zijn twee broers, dit in tegenstelling met verzoeker en diens andere broer B., het klaarblijkelijk niet nodig vonden om ten gevolge van deze bloedwraak Albanië te verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4).

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen en vrees wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat er ernstige vraagtekens rijzen bij het tijdstip waarop volgens verzoeker de bloedwraak zou zijn ingesteld. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Zo vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het door u geponeerde tijdstip waarop deze bloedwraak zou ingesteld zijn door de familie van R.D. (...). U verklaarde namelijk dat pas na de arrestatie van uw broer B. (...) in 2009 zijn familie de bloedwraak instelde en dit via een tussenpersoon aan jullie communiceerde. Door zijn arrestatie – die met de nodige aandacht gepaard

ging – was immers duidelijk geworden dat hij de moordenaar van R.D. (...) was. Tot dan hadden zij evenwel genoeg genomen met jullie gegeven woord dat jullie met deze moord niks te maken hadden. Dat jullie dit bovendien voorheen steeds ontkend hadden, vormde overigens een verzwarende omstandigheid om in 2009 deze bloedwraak tegen uw familie in te stellen. Dit alles kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden aangezien uit het door u neergelegde vonnis van uw broer B.V. (...) blijkt dat hij reeds op 2001 in deze zaak door de districtsrechtbank van Tirana werd veroordeeld voor opzettelijke doodslag en illegaal wapenbezit. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt dat hij jarenlang voortvluchtig was voor deze feiten en de Albanese politie verschillende operaties opzette alvorens hem in 2009 met succes voor deze moord te arresteren. Bijgevolg kan gesteld worden dat het reeds geruime tijd overduidelijk was dat hij de moordenaar was. Dat de familie van R.D. (...) derhalve tot zijn arrestatie in 2009 zou geloofd hebben dat uw broer B. (...) niet betrokken was bij deze moord en derhalve tot dan zou gewacht hebben om een bloedwraak in te stellen, houdt dan ook geen steek. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een vendetta volgens de regels van de Kanun (van Lekë Dukagjini), welke de regels van de bloedwraak beschrijft, normaal gezien binnen de 24 uur na de gepleegde moord door de tegenpartij wordt verkondigd.” Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts kunnen er tevens ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw gebrekkige kennis van de identiteit van de wraaknemers. U gaf aan met de familie of clan van R.D. (...) in bloedwraak te liggen, maar slaagde er vervolgens niet in om buiten de naam van Y.D. (...), één van de broers van het slachtoffer R.D. (...), andere leden van deze familie of clan bij naam te benoemen. U voegde er wel nog aan toe dat Y. (...) nog twee andere broers had, maar kende hun namen evenmin (CGVS, p. 9 en 10). Gezien het publieke karakter van de wens tot bloedwraak mag evenwel verwacht worden dat u als betrokken persoon van deze bloedwraak op de hoogte bent van de identiteit van de personen die u in het kader van de beweerde bloedwraak dient te vrezen. In de logica van de bloedwraak is het immers essentieel om te weten van waar het gevaar precies komt. Uw gebrekkige kennis ter zake valt voor het Commissariaat-generaal moeilijk te rijmen met de door u uitgesproken vrees.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er immers toe de hierin gedane vaststellingen eenvoudigweg te ontkennen. Hiermee doet hij aan deze vaststellingen geenszins afbreuk. Omwille van de voormelde redenen, mocht van verzoeker weldegelijk worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van de (mannelijke) familieleden van de familie D.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast kunnen er tevens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw persoonlijke houding na het instellen van deze bloedwraak. Hoewel volgens de kanun een potentieel doelwit van een bloedwraak opgesloten moet leven en gezien in uw bloedwraak ook daadwerkelijk door leden van de clan D. (...) werd aangegeven dat jullie opgesloten moesten leven want anders door hen zouden gedood worden, bleef u toch buiten komen (CGVS, p. 4,8 en 9). Als tegenmaatregel stelde u sinds 2009 vaak van verblijfplaats te hebben veranderd om zo eventuele wraaknemers te ontlopen (CGVS, p. 3). Zo verbleef u de voorbij jaren in Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan. Daarnaast ging u soms ook naar Vilzë (Shkodër), waar een oom woonachtig is (CGVS, p. 2 en 3). Gezien de nabijheid van de plaatsen Koder Kamez, Bregut e Lumit en Paskuqan, - deze liggen immers op slechts enkele kilometers van elkaar – kan dit maar bezwaarlijk als een geloofwaardige uitleg beschouwd worden als alternatieve maatregel om uw veiligheid te verhogen en niet opgesloten te hebben moeten leven. Bovendien situeren deze verblijfplaatsen zich in onmiddellijke nabijheid van uw officieel adres in Koder Kamez, waar u woonde op het ogenblik van het instellen van de bloedwraak (CGVS, p. 3). Evenzeer gaf u te kennen sinds ongeveer 1998 hetzelfde werk als bewaker van twee scholen in Zallmer te hebben uitgeoefend en pas rond februari-maart 2019 hiermee gestopt te zijn (CGVS, p. 4 en 8). Door te blijven werken op de plaats waar u reeds sinds 1998 werkzaam was, stelde u zich bijkomend in gevaar. Verwacht mag immers worden dat de clan D. (...) effectief op de hoogte was van uw werk(plek). Bovendien stelde u zich te voet en met de wagen van en naar het werk te hebben begeven (CGVS, p. 8). Daarnaast stelde u tevens voor noodzakelijk aankopen, zoals een telefoon, te zijn blijven buitenkomen. U ging soms ook op café maar nooit in uw wijk. Zo gebeurde het dat u op café ging onderweg van en naar uw werk. U liet zich bij deze verplaatsingen wel steeds begeleiden door gewapende neven (CGVS, p. 11). Uw houding, met name dat u ondanks de duidelijke eis om zich in uw eigen woning op te sluiten, het risico nam om voor niet levensnoodzakelijke zaken buiten te komen, ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde wraakdreiging.

Verder moet worden vastgesteld dat er tot heden ten aanzien van u of uw clan geen problemen/bedreigingen met/ van de clan D. (...) hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 8 en 12). Uw

problemen beperkten zich tot het feit dat jullie niet vrijelijk konden buitenkomen. Uw motivatie dat u niets overkwam omdat u steeds begeleid buiten kwamen, u zich altijd met de wagen voortbewoog en u tevens in een huurwoning (en dit op verschillende adressen) verbleef, waardoor uw bewegingen niet zichtbaar waren voor de tegenpartij, overtuigt het Commissariaat-generaal maar matig gezien bovenstaande vaststellingen over uw buitenkomen en uw opeenvolgende verblijfsadressen sinds het instellen van deze bloedwraak.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich er namelijk toe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gelet op de beweerde vrees voor bloedwraak en de geuite bedreigingen, niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn zelfde werkzaamheden bleef verderzetten en zich nog dermate veelvuldig in het openbare leven begaf, dit bovendien voor tal van niet levensnoodzakelijke zaken en zonder problemen te kennen.

Verzoeker voert bovendien niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de inhoud van de bestreden beslissing doch laat deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat ook bij uw motieven om uiteindelijk in 2019 Albanië te verlaten, met name dat u uiteindelijk besliste te vertrekken omdat de clan D. (...) na al die jaren bleef weigeren om te verzoenen (gebrek aan ontwikkelingen in deze bloedwraak), de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden (CGVS, p. 8). U legde vooreerst op Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen af over de ondernomen verzoeningspogingen in deze bloedwraak. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na de vrijlating van uw broer B. (...) op 20 februari 2019 de dorpsoudste naar de clan D. (...) te hebben gestuurd om verzoening te vragen. U voegde eraan toe dat ze jullie altijd hadden aangespoord hiermee (met verzoeningspogingen) te wachten tot de vrijlating van uw broer. De familie van R.D. (...) weigerde toen evenwel te verzoenen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat G.M. (...), de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening, reeds sinds februari of maart 2010 (of ongeveer 6 maanden na de arrestatie van uw broer B. (...)) op uw uitdrukkelijke vraag in deze bloedwraak begon te bemiddelen en dit samen met zijn medewerker O. (...) (familiennaam onbekend). Zij zouden deze rol nog steeds vervullen en zouden sinds 2010 ook een aantal bemiddelingspogingen ondernomen hebben. Daarnaast stuurde u ook nog B.L. (...) om te bemiddelen. Hij is afkomstig van uw dorp en heeft een dochter die aangetrouwd is met de clan D. (...) (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u op Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts na de vrijlating van uw broer B. (...) een eerste verzoeningspoging te hebben ondernomen, ontkende u dit als dusdanig toen gezegd te hebben (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen volstaat evenwel niet ter verantwoording van dergelijke flagrante tegenstrijdigheid. Bovendien bleef u op het Commissariaat-generaal uiterst vaag over de verzoeningspogingen die G.M. (...) de voorbije tien jaar zou ondernomen hebben. U gevraagd wat hij juist ondernam, gaf u aan dat G.M. (...) u vertelde dat hij veel had gedaan maar geen resultaat had geboekt. Wat hij juist ondernam is onbekend. U weet dat hij met de clan D. (...) sprak, maar met wie precies wist u evenmin te zeggen. U had het hier vaag over de broer(s) (CGVS, p. 13).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet concreet weerlegt of betwist, onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Aansluitend hierbij dient nog te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde documenten afgestempeld door het Comité voor Nationale Verzoening en het door u neergelegde attest van de voorzitter van het dorp Zallmner niet de minste bewijskracht kan worden toegekend. U gaf aan de documenten van het Comité voor Nationale verzoening persoonlijk te hebben ontvangen van G.M. (...) en dit tien à twaalf dagen voor uw vertrek naar België. Het attest van de voorzitter van het dorp Zallmner werd u tevens persoonlijk overhandigd (CGVS, p. 6). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat attesten van bloedwraak, afgeleverd door ngo's en lokale autoriteiten in Albanië gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, en zodus op zich weinig bewijswaarde hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat voornoemde G.M. (...), en de Nationale Verzoeningscommissie waarvan deze voorzitter is, in het verleden reeds herhaaldelijk in opspraak kwamen voor het opmaken van valse attesten over bloedwraak voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn. Ter zake dient te worden aangestipt dat uit deze informatie blijkt dat op 2 december 2011 in Albanië een gerechtelijk onderzoek werd geopend tegen G.M. (...) en deze persoon in beschuldiging werd gesteld voor het vervalsen van documenten. Eind oktober 2011 werd immers in een tvprogramma getoond hoe G.M. (...) geld had aanvaard in ruil voor het opstellen van een attest in verband met een fictieve vendetta. Nochtans werd zijn organisatie, het Comité voor Nationale Verzoening, in 2009 door de Albanese overheid aangeduid als enige organisatie

gemachtigd om bloedwraakattesten uit te reiken en dit net om fraude en misbruik met betrekking tot attesten over bloedwraak tegen te gaan. In een persbericht naar aanleiding van deze zaak stelde de politie dat G.M. (...) ervan verdacht werd valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die onterecht asiel willen verkrijgen in verschillende landen van de Europese Unie. Deze door u neergelegde documenten kunnen dan ook als onbetrouwbaar worden beschouwd, waardoor de bewijswaarde ervan nihil is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf supra). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Wat dit document van de voorzitter van het dorp Zallmner betreft, dient nog te worden opgemerkt dat het toch wel als bevreemdend kan beschouwd worden dat een lokale vertegenwoordiger een document zou uitreiken waarin deze stelt dat het voor hen (als lokale autoriteit) onmogelijk is het leven en welzijn van deze familie te beschermen, maar vervolgens naliert u steun- en beschermingsmaatregelen aan te reiken. Luidens uw verklaringen heeft u immers nooit enige bescherming of hulp van de autoriteiten (inclusief politie) in deze bloedwraak gekregen (CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de mogelijkheid om jullie hulp te verlenen in hoofde van de Albanese autoriteiten voorhanden is (cf. infra)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, moet geenszins worden bewezen dat de neergelegde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze documenten. Te dezen volstaan de voormelde redenen in het licht van de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoekers verklaringen en de beschikbare landeninformatie om te besluiten dat aan de voormelde documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Verder dient te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie tevens blijkt dat de Albanese pers over de door uw broer gepleegde moord en zijn arrestatie in 2009 uitvoerig heeft bericht. Hierin wordt op evenwel op geen enkel ogenblik melding gemaakt van deze bloedwraak waarin u zou verwickeld zijn. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak."

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Zo verzoekers familie ten gevolge van voormelde feiten werkelijk in een bloedwraak zou zijn verwickeld, kan worden aangenomen dat hierover in de pers en in het kader van voornoemde berichtgeving zou zijn verhaald. Dat dit niet geschiedde, doet derhalve andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde bloedwraak.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

"Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in een bloedwraak te verkeren."

Indien er toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde bloedwraak, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonbaar of aannemelijk maakt dat hij in het kader hiervan verstoken zou blijven van de bescherming van zijn nationale autoriteiten.

Artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Omtrent de toepassing van voormeld artikel, wordt in de bestreden beslissing op basis van de elementen in het dossier met recht gemotiveerd:

"Indien er geloof zou kunnen worden gehecht worden aan uw verklaring te vrezen voor een bloedwraak, quod non in casu, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u niet kon rekenen op de bescherming van de

autoriteiten van uw land van herkomst. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijker wijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. U gaf weliswaar te kennen rond maart 2010 samen met uw broer I. (...) een klacht te hebben ingediend voor deze bloedwraak bij de politie van Kamez. Deze noteerde toen jullie klacht en gaven te kennen dat ze tegen een bloedwraak weinig konden ondernemen (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in enig bewijs van deze klacht uit 2010 neer te leggen. Daarnaast liet u, luidens uw verklaringen, na de daaropvolgende jaren en dit tot uw vertrek naar België in 2019 - het gaat hier om een periode van niet minder dan negen jaar - zich hiervoor nog ooit tot de politie te richten. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u ervan uitging dat ze u niet zouden helpen en u daarenboven over geen enkel bewijs beschikt waaruit blijkt dat ze u wilden doden (wat volgens u noodzakelijk is), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 12). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U overigens tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u naliel zich sinds 2010 opnieuw tot de politie te richten, gelet op het feit dat de Albanese autoriteiten de voorbije jaren belangrijke stappen vooruit hebben gezet in de bestrijding van de bloedwraakproblematiek (cf infra), bleef u erbij dat u geen hulp van de politie diende te verwachten zolang u geen bewijzen van deze wraakdreiging kon voorleggen (CGVS, p. 13 en 14). Dat u er overigens wel in slaagde in het kader van uw huidig verzoek in België stavingsdocumenten van uw bloedwraak neer te leggen, waaronder zelfs een document uitgereikt door de voorzitter (burgemeester) van uw dorp, maar in Albanië niet over dergelijke documenten of bewijzen had kunnen beschikken om voor te leggen aan de politie stemt tevens tot nadenken.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een

bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde, uitgebreide motivering inzake de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe eenvoudigweg en op bijzonder algemene wijze te ontkennen dat hij aldaar over beschermingsmogelijkheden beschikt. Hij reikt echter geen enkel concreet en objectief element of gegeven aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde motivering of de informatie waarop deze schraagt of waaruit anderszins zou kunnen worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst niet zou beschikken over de nodige bescherming.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoeker op grond van de aangevoerde bloedwraak geen internationale bescherming kan worden verleend.

Verzoeker beweert in het onderhavige verzoekschrift daarnaast dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden geviséerd ten gevolge van het gegeven dat hij dit land heeft

verlaten en als landverrader zou worden beschouwd. Zo verzoeker werkelijk dergelijke vrees koesterde, kon echter worden verwacht dat hij dit reeds (veel) eerder tijdens zijn procedure zou hebben vermeld. Verzoeker deed dit echter niet. Bovendien brengt verzoeker niet het minste begin van informatie bij om zijn beweringen te staven of onderbouwen. Hij toont op generlei wijze aan dat het loutere gegeven zijn land te hebben verlaten zou kunnen volstaan om in zijner hoofde en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Daarenboven concretiseert verzoeker in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in dit kader problemen zou riskeren in zijn land van herkomst. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het opperen van de voormelde, dusdanig algemene, vage en ongefundeerde beweringen om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in de bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen inkomen en geen verblijfplaats zou hebben. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij en zijn familie in Albanië in het verleden een zaak hadden met een biljartzaal, met kansspelen, met een casino en met een internetzaal. De verkoop van deze zaak maakt hij bovendien niet aannemelijk nu hij deze situeerde binnen en verklaarde door de hoger ongeloofwaardig bevonden bloedwraak (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.8). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook daarnaast nog over de nodige beroepservaring verklaarde te beschikken, met name als bouwvakker, loodgieter en conciërge (ibid., p.3). Bovendien beschikt verzoeker nog over verschillende familieleden in Albanië, waaronder twee broers (ibid., p.4). Ook beschikt hij er nog over diverse leden van zijn schoonfamilie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers echtgenote, p.3). Dat hij er zich niet zou kunnen verzekeren van een inkomen en een verblijfplaats, is aldus niet aannemelijk.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de voormelde, door verzoeker omschreven louter economische motieven, geen verband houden met de criteria zoals omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. In deze kan worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade." Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico om verstoken te blijven van een inkomen en een verblijfplaats, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken stukken neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.16. *Gelet op het voormelde, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:*

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.17. *De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”*

Ingevolge de in het voormelde arrest gedane vaststellingen, kan in hoofde van verzoekende partijen evenmin worden aangenomen dat zij ten gevolge van de aangevoerde asielmotieven een nood zouden hebben aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen voeren in het voorliggende verzoekschrift namelijk geen argumenten aan die in hunner hoofde kan leiden tot een andere beoordeling.

Reeds hoger werd opgemerkt dat de bloedwraak, in tegenstelling met wat verzoekende partijen heden trachten te laten uitschijnen, weldegelijk ook werd afgekondigd ten aanzien van verzoekers broer en familie en niet enkel ten aanzien van verzoeker.

De houding van verzoekers broer leidt, zoals blijkt uit de in het voormelde arrest gedane vaststellingen, samen met de overige vaststellingen dienaangaande in het voormelde arrest, daarbij weldegelijk tot de ongeloofwaardigheid van de vermeende bloedwraak. Met de loutere ontkenning van dit gegeven, doen verzoekende partijen hieraan geenszins afbreuk.

Aan het attest van G.M. kan blijken de in het voormelde arrest opgenomen motieven geen bewijswaarde worden gehecht en verzoekende partijen voeren niet één concreet argument aan dat op deze motieven een ander licht zou kunnen werpen.

Voorst blijkt uit de in het voormelde arrest gedane vaststellingen reeds genoegzaam dat, zo al geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde bloedwraak, *quod non*, verzoekende partijen in dit kader de nodige bescherming kunnen genieten in hun land van herkomst. Opnieuw vergenoegen verzoekende partijen zich ertoe dit eenvoudigweg te ontkennen. Hiermee kunnen zij echter geen afbreuk doen aan de in het voormelde arrest gedane vaststellingen en tonen zij geenszins aan dat zij in hun land van herkomst bij eventuele problemen verstoken zouden blijven van bescherming.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting tal van getuigenverklaringen neerleggen als bewijs van het bestaan van de door hen aangekaarte bloedwraak tussen de families D. en V., dit middels een notariële verklaring van verschillende Albanese burgers, vijftien usb-video's en een artikel van 23 september jongstleden, wijst de Raad erop dat documenten en getuigenverklaringen kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch deze niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten en getuigenverklaringen kan slechts bewijswaarde worden toegekend in de mate deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat zoals hoger is aangetoond *in casu* niet aan de orde is. Bovendien stellen verzoekende partijen ter terechtzitting, op vraag van de Raad wie al deze getuigen zijn, dat het persoonlijke bekenden van hun familie betreffen waardoor de bewijswaarde bezwaarlijk als uiterst objectief kan worden weerhouden. Daar waar het artikel nog gewag maakt van het gegeven dat bloedwraak in Albanië en Kosovo helaas nog aan de orde van de dag is, stelt de Raad vast dat het nog steeds aanwezig zijn van de bloedwraak in de betrokken landen op zich geen punt van discussie betreft en door verwerende partij niet wordt ontkend.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT